

Predmet C-604/20**Sažetak zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 98. stavka 1.
Poslovnika Suda****Datum podnošenja:**

16. studenoga 2020.

Sud koji je uputio zahtjev:

Bundesarbeitsgericht (Njemačka)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

24. lipnja 2020.

Tuženik, druga stranka u žalbenom postupku i podnositelj revizije:

ROI Land Investments

Tužitelj, žalitelj i druga stranka u revizijskom postupku:

FD

Predmet glavnog postupka

Međunarodna sudska nadležnost, utvrđivanje primjenjivog nacionalnog prava

Predmet i pravna osnova zahtjeva za prethodnu odluku

Tumačenje prava Unije, članak 267. UFEU-a

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 6. stavak 1. u vezi s člankom 21. stavkom 2. i člankom 21. stavkom 1. točkom (b) podtočkom i. Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (u daljnjem tekstu: Uredba 1215/2012) tumačiti na način da zaposlenik pravnu osobu koja nije njegov poslodavac i koja u državi članici nema domicil u smislu članka 63. stavka 1. Uredbe 1215/2012, ali koja je na temelju ugovora o jamstvu izravno odgovorna zaposleniku za potraživanja

- koja proizlaze iz pojedinačnog ugovora o radu sklopljenog s trećom osobom, može tužiti pred sudom mjesta u kojem ili iz kojeg zaposlenik redovno obavlja ili je zadnji put obavljao svoj rad, kada se ugovor o radu s trećom osobom ne bi sklopio da nije postojao ugovor o jamstvu?
2. Treba li članak 6. stavak 1. Uredbe 1215/2012 tumačiti na način da ograničenje u pogledu članka 21. stavka 2. Uredbe 1215/2012 isključuje primjenu odredbe o nadležnosti predviđene nacionalnim pravom države članice, kojom se zaposleniku omogućuje da pred sudom mjesta u kojem se redovno obavlja rad, kao poslodavčev „pravni sljednik” tuži pravnu osobu koja mu je u okolnostima poput onih koje se opisuju u prvom pitanju izravno odgovorna za potraživanja koja proizlaze iz pojedinačnog ugovora o radu sklopljenog s trećom osobom, ako ne postoji takva nadležnost u skladu s člankom 21. stavkom 2. u vezi s člankom 21. stavkom 1. točkom (b) podtočkom i. Uredbe 1215/2012?
 3. U slučaju niječnog odgovora na prvo pitanje i potvrdnog odgovora na drugo pitanje:
 - (a) Treba li članak 17. stavak 1. Uredbe 1215/2012 tumačiti na način da pojam „profesionalna djelatnost” obuhvaća nesamostalnu djelatnost osoba u radnom odnosu?
 - (b) U slučaju potvrdnog odgovora, treba li članak 17. stavak 1. Uredbe 1215/2012 tumačiti na način da ugovor o jamstvu, na temelju kojeg je pravna osoba izravno odgovorna za potraživanja zaposlenika koja proizlaze iz pojedinačnog ugovora o radu sklopljenog s trećom osobom, predstavlja ugovor koji je zaposlenik sklopio u svrhu koja se ne može smatrati dijelom njegove profesionalne djelatnosti?
 4. Ako iz odgovora na prethodna pitanja proizađe da je sud koji je uputio zahtjev međunarodno nadležan za rješavanje spora:
 - (a) Treba li članak 6. stavak 1. Uredbe (EZ) br. 593/2008 Europskog parlamenta i Vijeća od 17. lipnja 2008. o pravu koje se primjenjuje na ugovorne obveze (Rim I) tumačiti na način da pojam „struka” [(profesionalna djelatnost)] obuhvaća nesamostalnu djelatnost osoba u radnom odnosu?
 - (b) U slučaju potvrdnog odgovora, treba li članak 6. stavak 1. Uredbe Rim I tumačiti na način da ugovor o jamstvu, na temelju kojeg je pravna osoba zaposleniku izravno odgovorna za potraživanja koja proizlaze iz pojedinačnog ugovora o radu sklopljenog s trećom osobom, predstavlja ugovor koji je zaposlenik sklopio u svrhu koja se ne može smatrati dijelom njegove struke [(profesionalne djelatnosti)]?

Navedene odredbe prava Unije

Uredba (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 2012., L 351, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 11., str. 289. i ispravci SL 2014., L 160, str. 40. i SL 2016., L 202, str. 57.) (u daljnjem tekstu: Uredba 1215/2012), osobito članci 17., 18., 20. i 21.

Uredba (EZ) br. 593/2008 Europskog parlamenta i Vijeća od 17. lipnja 2008. o pravu koje se primjenjuje na ugovorne obveze (Rim I) (SL 2008., L 177, str. 6.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 6., str. 109. i ispravci SL 2015., L 66, str. 22. i SL 2019., L 149, str. 85.) (u daljnjem tekstu: Uredba Rim I), osobito članak 6.

Navedene nacionalne odredbe

Arbeitsgerichtsgesetz (Zakon o sudovima za radne sporove, u daljnjem tekstu: ArbGG), osobito članci 3. i 48.

Kratak prikaz činjenica i postupka

- 1 Tuženik je društvo koje se bavi transakcijama u vezi s nekretninama. Sjedište njegove središnje uprave nalazi se u Kanadi. Tužitelj, koji ima domicil u Njemačkoj, radio je za tuženika od kraja rujna 2015. na temelju ugovora o pružanju usluga (*service agreement*) kao zamjenik potpredsjednika odjela za odnose s ulagačima (*deputy vice president investors relations*) te se uglavnom bavio pronalaženjem ulagača za tuženikove transakcije u vezi s nekretninama. Budući da su stranke smatrale da postoji nesigurnost u pogledu tužiteljeva statusa zaposlenja, odlučile su „prenijeti” ugovorni odnos na novoosnovano švicarsko društvo. Sredinom studenoga 2015. dogovorile su retroaktivni prestanak ugovora o pružanju usluga. U tužiteljevu popratnom dopisu navodi se da je potpisao ugovor pod uvjetom da se istovjetan ugovor sklopi u pogledu ugovora u području upravljanja poslovanjem švicarskog društva koje je trebalo osnovati.
- 2 Tuženik je 14. siječnja 2016. u skladu sa švicarskim pravom osnovao društvo kći, R Swiss AG. Tužitelj je 12. veljače 2016. s društvom R Swiss sklopio pisani ugovor o radu koji se odnosio na poziciju direktora tog društva. U skladu s tim ugovorom o radu, tužitelj je povodom preuzimanja dužnosti trebao dobiti bonus u iznosu od 170 000 američkih dolara i primiti mjesečnu plaću u iznosu od 42 500 američkih dolara. Bonusom isplaćenim povodom preuzimanja dužnosti kompenzirala se naknada na koju je tužitelj imao pravo tijekom četiri mjeseca.
- 3 Stranke su 12. veljače 2016. potpisale i „patron agreement” (u daljnjem tekstu, kao što proizlazi iz jezičnog izričaja stranaka: ugovor o jamstvu). U njemu se navodi:

„Članak 1.

Društvo R osnovalo je društvo kći, R Swiss AG[,] radi poslovanja u Europi. Direktor obavlja rukovoditeljsku dužnost u poduzeću. U skladu s tim prihvaćanjem, društvo R izjavljuje:

Članak 2.

R ima punu odgovornost za izvršenje obveza vezanih uz ugovore društva R Swiss AG, na temelju suradnje svojeg direktora s društvom R Swiss AG.”

- 4 Tužitelj i R Swiss sklopili su 1. travnja 2016. novi ugovor o radu kojim je ukinut prethodni ugovor i u kojem su dogovorili isplatu bonusa povodom preuzimanja dužnosti u iznosu od 255 000 američkih dolara, dok su ostale ugovorne odredbe u biti ostale nepromijenjene. Kao i na prethodni ugovor, i na ovaj se ugovor trebalo primjenjivati švicarsko pravo.
- 5 R Swiss obavijestio je tužitelja 11. srpnja 2016. o raskidu ugovora o radu.
- 6 Presudom od 2. studenoga 2016. Arbeitsgericht Stuttgart (Radni sud u Stuttgartu, Njemačka) utvrdio je nevaljanost tog raskida i naložio društvu R Swiss da tužitelju isplati iznos od 255 000 američkih dolara na ime bonusa povodom preuzimanja dužnosti i 212 500 američkih dolara na ime naknade za razdoblje od travnja do kolovoza 2016. Ta je presuda postala pravomoćna, ali R Swiss nije ispunio svoju obvezu plaćanja.
- 7 Početkom ožujka 2017. u skladu sa švicarskim pravom otvoren je stečajni postupak nad imovinom društva R Swiss. Taj je postupak obustavljen početkom svibnja 2017. zbog nedostatka stečajne mase.
- 8 U glavnom postupku tužitelj na temelju ugovora o jamstvu od tuženika zahtijeva da plati iznose koje duguje R Swiss, u skladu s prethodno navedenom presudom Arbeitsgerichta Stuttgart (Radni sud u Stuttgartu). Usto zahtijeva isplatu zbog nepodmirivanja drugih novčanih naknada na koje ima pravo na temelju radnog odnosa s društvom R Swiss za razdoblje od rujna 2016. do studenoga 2017., u ukupnom iznosu od 595 000 američkih dolara.
- 9 Tužba je odbijena u prvostupanjskom postupku uz obrazloženje da njemački sudovi nisu međunarodno nadležni. Suprotno tomu, žalbeni sud smatrao je da su njemački radni sudovi nadležni i prihvatio je tužbu. U reviziji koju je podnio sudu koji je uputio zahtjev, tuženik traži da se potvrdi prvostupanjska presuda.

Kratki prikaz obrazloženja zahtjeva za prethodnu odluku

- 10 Uspjeh tuženikove revizije u biti ovisi o tome imaju li njemački sudovi međunarodnu nadležnost. Ta nadležnost može proizlaziti, kao prvo, iz članka 21. stavka 2. u vezi s člankom 21. stavkom 1. točkom (b) podtočkom i. Uredbe

1215/2012 (prvo pitanje), kao drugo, iz članka 48. stavka 1.a u vezi s člankom 3. ArbGG-a, ali je pritom nejasna primjenjivost te nacionalne odredbe (drugo pitanje) i, kao treće, iz članka 18. stavka 1. Uredbe 1215/2012, ako se tužitelja može smatrati „potrošačem” u smislu te odredbe (treće pitanje). Osim toga, u slučaju da su njemački sudovi stvarno nadležni, postavlja se pitanje koje nacionalno pravo treba primijeniti na ugovor o jamstvu (četvrto pitanje).

Prvo pitanje

- 11 U skladu s člankom 66. stavkom 1., Uredba 1215/2012 u vremenskom je pogledu primjenjiva s obzirom na to da je tužba podnesena u ožujku 2017., odnosno nakon 10. siječnja 2015. Također je riječ o materijalnom području primjene te uredbe, u skladu s njezinim člankom 1. stavkom 1. prvom rečenicom.
- 12 Postoji međunarodni element koji je uvijek potreban za primjenu Uredbe 1215/2012, s obzirom na to da je tuženik inozemno društvo koje nema sjedište u tuzemstvu. Prema utvrđenjima žalbenog suda, njegova se središnja uprava u smislu članka 63. stavka 1. točke (b) Uredbe 1215/2012 nalazi u Kanadi. Osim toga, stranke se slažu da se ondje nalazi i statutarno sjedište tog društva u smislu članka 63. stavka 1. točke (a) Uredbe 1215/2012.
- 13 Budući da tuženik nema domicil na državnom području države članice, međunarodna nadležnost njemačkih sudova temelji se na članku 6. stavku 1. Uredbe 1215/2012 u kojem se upućuje na pravo država članica, ali to ne utječe na određena pravila o nadležnosti predviđena Uredbom 1215/2012. Stavak 2. tog članka u ovom slučaju nije relevantan jer se u njemačkim pravilima o nadležnosti ne provodi razlika na temelju državljanstva.
- 14 Ne postoji isključiva nadležnost na temelju članaka 24. ili 25. Uredbe 1215/2012. Članak 26. Uredbe 1215/2012 također nije relevantan jer je tuženik pred svim sudovima osporavao nadležnost njemačkih sudova.
- 15 Međutim, moguće je da postoji nadležnost na temelju članka 21. stavka 2. u vezi s člankom 21. stavkom 1. točkom (b) podtočkom i. Uredbe 1215/2012. U tom pogledu valja pojasniti primjenjuju li se te odredbe i kada je točno da, kao u ovom slučaju, sam tuženik nije poslodavac, ali je na temelju ugovora o jamstvu odgovoran za potraživanja od poslodavca koja proizlaze iz ugovora o radu i kada se taj ugovor o radu ne bi bio sklopio da nije postojao ugovor o jamstvu.
- 16 Sud koji je uputio zahtjev polazi od toga da ugovor o radu koji su sklopili tužitelj i R Swiss predstavlja „pojedinačni ugovor o radu” u smislu poglavlja II. odjeljka 5. („Nadležnost za pojedinačne ugovore o radu”) Uredbe 1215/2012. Međutim, potraživanja koja proizlaze iz tog ugovora o radu samo su neizravno predmet glavnog postupka. Tužitelj svoje potraživanje od tuženika temelji na ugovoru o jamstvu od 12. veljače 2016.

- 17 Na temelju članka 2. tog ugovora, tuženik je sklapanjem ugovora o jamstvu preuzeo „punu odgovornost za izvršenje obveza vezanih uz ugovore” koje tužitelj sklopi s društvom R Swiss u pogledu svojeg obnašanja dužnosti direktora tog društva. Sud koji je uputio zahtjev tumači taj ugovor na način da se tuženik u pogledu tužitelja pravno obvezao na to da će društvu R Swiss osigurati financijska sredstva koja će mu omogućiti da učinkovito izvršava financijske obveze koje ima prema tuženiku. Stoga je ugovor o jamstvu u ovom slučaju jednostrano obvezujući ugovor koji se može usporediti s osiguranjem ili izjavom o jamstvu. Tim se ugovorom barem u slučaju insolventnosti društva na koje se jamstvo odnosi, kao što se to potvrdilo stečajem društva R Swiss, obrazlaže tuženikova odgovornost na temelju koje tužitelj može ostvariti potraživanja a da pritom nije potrebno da ta potraživanja prije njega bezuspješno pokuša ostvariti R Swiss.
- 18 Međutim, tuženik nije preuzeo pravni položaj društva R Swiss kao poslodavca. Iako je tuženik bio društvo majka u odnosu na društvo R Swiss, nije imao nikakvu ovlast davanja uputa tužitelju.
- 19 Sud još nije odlučivao o pitanju primjenjuje li se u takvom slučaju članak 21. stavak 2. Uredbe 1215/2012. Odgovor na to pitanje također nije toliko jasan da ne ostaje mjesta za razumne dvojbe.
- 20 U njemačkoj pravnoj teoriji djelomično se zastupa stajalište da između strana koje su sklopile ugovor o radu ne postoje druge sudske nadležnosti osim onih izričito predviđenih u člancima 20. do 23. Uredbe 1215/2012. Drugi autori smatraju da nije unaprijed isključeno da se ta pravila mogu primijeniti i kada je tužba protiv treće osobe podnesena radi ostvarivanja prava koja proizlaze iz radnog odnosa.

Drugo pitanje

- 21 Sud koji je uputio zahtjev polazi od pretpostavke da su na temelju nacionalnog prava njemački sudovi međunarodno nadležni. Mjesna nadležnost pojedinog radnog suda proizlazi iz članka 48. stavka 1.a u vezi s člankom 3. ArbGG-a, na temelju kojih je nadležan onaj sud koji se nalazi u mjestu u kojem zaposlenik obično obavlja svoj posao, i to čak i u slučaju kad se tužba ne odnosi na samog poslodavca, nego na njegova pravnog sljednika. Prema sudskoj praksi suda koji je uputio zahtjev, pojam „pravni sljednik” treba široko tumačiti te on obuhvaća i slučaj odgovornosti koja proizlazi iz ugovora o jamstvu koji se može usporediti s davanjem osiguranja. Prema njemačkom pravu, tako utvrđena mjesna nadležnost upućuje na međunarodnu nadležnost. Stoga se sud koji je mjesno nadležan u pravilu smatra i međunarodno nadležnim.
- 22 Međutim, nejasno je može li se članak 48. stavak 1.a ArbGG-a primjenjivati uz pravila o nadležnosti predviđena u članku 20. i sljedećim člancima Uredbe 1215/2012.
- 23 Prema sudskoj praksi Suda, odredbe iz poglavlja II. odjeljka 5. Uredbe 1215/2012 nisu samo posebne, nego i iscrpne (presude od 14. rujna 2017., Nogueira i dr., C-

168/16 i C-169/16, EU:C:2017:688, t. 51. i od 21. lipnja 2018., Petronas Lubricants Italy, C-1/17, EU:C:2018:478, t. 25.). U skladu s tim, područjem primjene članka 20. do 23. Uredbe 1215/2012 taksativno se uređuju moguće sudske nadležnosti u stvarima koje se odnose na pojedinačne ugovore o radu. Činjenicom da je za njihovo tumačenje nadležan isključivo Sud, osigurava se ujednačena primjena tih propisa u državama članicama. Tako se tužitelju omogućuje da jednostavno utvrdi pred kojim sudom može pokrenuti postupak, a tuženiku da razumno predvidi pred kojim sudom može biti tužen (vidjeti presudu od 10. travnja 2003., Pugliese, C-437/00, EU:C:2003:219, t. 16.).

- 24 S obzirom na navedeno, sud koji je uputio zahtjev smatra da postoje argumenti za to da se pored članka 21. stavka 2. Uredbe 1215/2012 ne mogu primijeniti nacionalna pravila o nadležnosti, čak ni ako se tim pravilima pogoduje zaposleniku. Međutim, taj zaključak nije toliko jasan da ne bi ostalo mjesta za razumne dvojbe.

Treće pitanje

- 25 U slučaju da Sud odgovori niječno na prvo pitanje i potvrdno na drugo pitanje, odlučujuće je pitanje treba li tužitelja s obzirom na isticanje potraživanja koja proizlaze iz ugovora o jamstvu smatrati „potrošačem” u smislu članka 18. stavka 1. Uredbe 1215/2012 (od čega je polazio žalbeni sud). U skladu s tom odredbom, koju sadržava i članak 6. stavak 1. Uredbe 1215/2012, potrošač može pokrenuti postupak protiv druge ugovorne stranke bilo pred sudovima države članice u kojoj ta stranka ima domicil, ili, neovisno o domicilu druge stranke, pred sudovima mjesta gdje potrošač ima domicil.
- 26 Materijalno područje primjene članka 18. stavka 1. Uredbe 1215/2012 proizlazi iz članka 17. te uredbe. Ugovor o jamstvu od 12. veljače 2016. bio je „ugovor” u smislu te odredbe. Međutim, nije jasno treba li tužitelja u ovom kontekstu smatrati „potrošačem”. U skladu s člankom 17. stavkom 1. Uredbe 1215/2012, treba biti riječ o osobi koja je sklopila ugovor u svrhu koja se može smatrati da je izvan njegove profesionalne ili gospodarske djelatnosti.
- 27 Pitanje je li u pogledu ugovora o jamstvu riječ o ugovoru koji se može smatrati dijelom tužiteljeve profesionalne djelatnosti ovisi o tome odnosi li se pojam „profesionalne” samo na samostalne djelatnosti ili se njime obuhvaćaju i nesamostalne djelatnosti, osobito djelatnost osoba u radnom odnosu. Sud dosad, koliko je poznato, nije odlučivao o tom pitanju tumačenja. O mogućem odgovoru postoje razna mišljenja.
- 28 Djelomično se zastupa stajalište da se pojam „profesionalna djelatnost” u smislu članka 17. stavka 1. Uredbe 1215/2012 odnosi samo na samostalnu, slobodnu djelatnost. Stoga ugovori koje zaposlenik sklopi radi svoje djelatnosti u svakom slučaju mogu biti potrošački ugovori. S druge strane, smatra se da zaposlenik nije potrošač u smislu prava Unije, tako da se članak 17. Uredbe 1215/2012 po analogiji ne primjenjuje ni na tužbe koje podnose zaposlenici i poslodavci.

- 29 Pravilno tumačenje članka 17. stavka 1. Uredbe 1215/2012 u pogledu pojma „profesionalna djelatnost” nije toliko očito da ne bi ostalo mjesta za razumne dvojbe.
- 30 Tekst te odredbe ne navodi na jasan zaključak. U njemačkom se jeziku izraz „profesionalno”, i u općoj jezičnoj uporabi i u pravnom značenju, odnosi na svaku stalnu djelatnost koja se obavlja radi stvaranja i održavanja egzistencijalnih uvjeta te stoga obuhvaća samostalne i nesamostalne djelatnosti. To također proizlazi iz francuske i engleske jezične verzije.
- 31 Osim toga, prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, ispunjeni su uvjeti iz članka 17. stavka 1. točke (c) Uredbe 1215/2012. Riječ je o situaciji u kojoj potrošačeva druga ugovorna strana svoju trgovačku ili profesionalnu djelatnost usmjerava u državu članicu u kojoj potrošač ima domicil, a ugovor spada u okvir te djelatnosti.
- 32 Pojam „usmjeravanje” pretpostavlja da je osoba koja obavlja profesionalnu djelatnost na neki način izrazila svoju namjeru uspostave poslovnih odnosa s potrošačima jedne ili više država članica, među kojima je i država članica u kojoj se nalazi potrošačev domicil (vidjeti presudu od 7. prosinca 2010., Pammer i Hotel Alpenhof, C-585/08 i C-144/09, EU:C:2010:740, t. 80. i sljedeće). To je slučaj i prema utvrđenjima žalbenog suda jer je tuženik preko tužitelja privukao ulagače na europskom tržištu, uključujući Njemačku, za svoje projekte u vezi s nekretninama. Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, nije relevantna činjenica da ugovor o jamstvu nije transakcija u vezi s nekretninama. Dovoljno je to da je ugovor obuhvaćen područjem poduzetničke djelatnosti. On u načelu obuhvaća i zapošljavanje osoblja za obavljanje poduzetničke djelatnosti.

Četvrto pitanje

- 33 U slučaju da su njemački sudovi međunarodno nadležni, za rješavanje spora odlučujuće je pitanje primjenjuje li se na ugovor o jamstvu njemačko materijalno pravo. To ovisi o tome je li ugovor o jamstvu „potrošački ugovor” u smislu članka 6. Uredbe Rim I, odnosno ugovor koji su stranke sklopile u svrhu koja je izvan tužiteljeve struke [(profesionalne djelatnosti)].
- 34 U skladu s člankom 28., Uredba Rim I vremenski je primjenjiva, s obzirom na to da je ugovor o jamstvu sklopljen nakon 17. prosinca 2009. Taj ugovor upućuje na to da postoji sukob zakona različitih država (članak 1. stavak 1. Uredbe Rim I), s obzirom na to da tužitelj i tuženik imaju svoja sjedišta u različitim državama. Nema mogućnosti izbora prava u smislu članka 3. Uredbe Rim I.
- 35 Mjerodavno pravo u slučaju kad ga ugovorne stranke nisu odabrale određuje se, ne dovodeći u pitanje članke 5. do 8. Uredbe Rim I, u skladu s člankom 4. te uredbe. Što se tiče odredbi članaka 5. do 8. Uredbe Rim I, kojima se u tom pogledu daje prednost u odnosu na članak 4., jedino se uzima u obzir postojanje „potrošačkog ugovora” u smislu članka 6. stavka 1. te uredbe. Članak 8. Uredbe

nije relevantan, s obzirom na to da je ugovor o jamstvu zaseban akt koji se razlikuje od ugovora o radu.

- 36 U skladu s člankom 6. stavkom 1. točkom (b) Uredbe Rim I, ugovor koji sklopi fizička osoba u svrhu za koju se smatra da je izvan njegove struke [(profesionalne djelatnosti)] (potrošač) s drugom osobom koja djeluje u svojoj struci ili profesiji (poduzetnik) podliježe pravu države u kojoj potrošač ima uobičajeno boravište, pod uvjetom da poduzetnik svoje komercijalne ili stručne aktivnosti bilo kojim sredstvima usmjerava na tu državu ili na više država, uključujući tu državu, te da je ugovor obuhvaćen opsegom tih aktivnosti. U tom pogledu, kao što se već pojasnilo u pogledu trećeg pitanja, sud koji je uputio zahtjev polazi od toga da je tuženik svoje stručne aktivnosti usmjerio, među ostalim, na Njemačku i da je ugovor o jamstvu obuhvaćen opsegom tih aktivnosti. Međutim, sud koji je uputio zahtjev ne može odlučiti, a da Sud prije toga ne pruži pojašnjenje, obuhvaća li pojam „profesionalna djelatnost” nesamostalnu djelatnost osobe u radnom odnosu i, u slučaju potvrdnog odgovora, treba li ugovor o jamstvu, kojim se žele osigurati potraživanja koja proizlaze iz nesamostalne djelatnosti, smatrati dijelom profesionalne djelatnosti. Iako odredbe sadržajno nisu sasvim iste, u tom pogledu vrijedi samo odredba članka 17. stavka 1. Uredbe 1215/2012, koja je relevantna u okviru međunarodne nadležnosti.

RADNI DOKUMENT